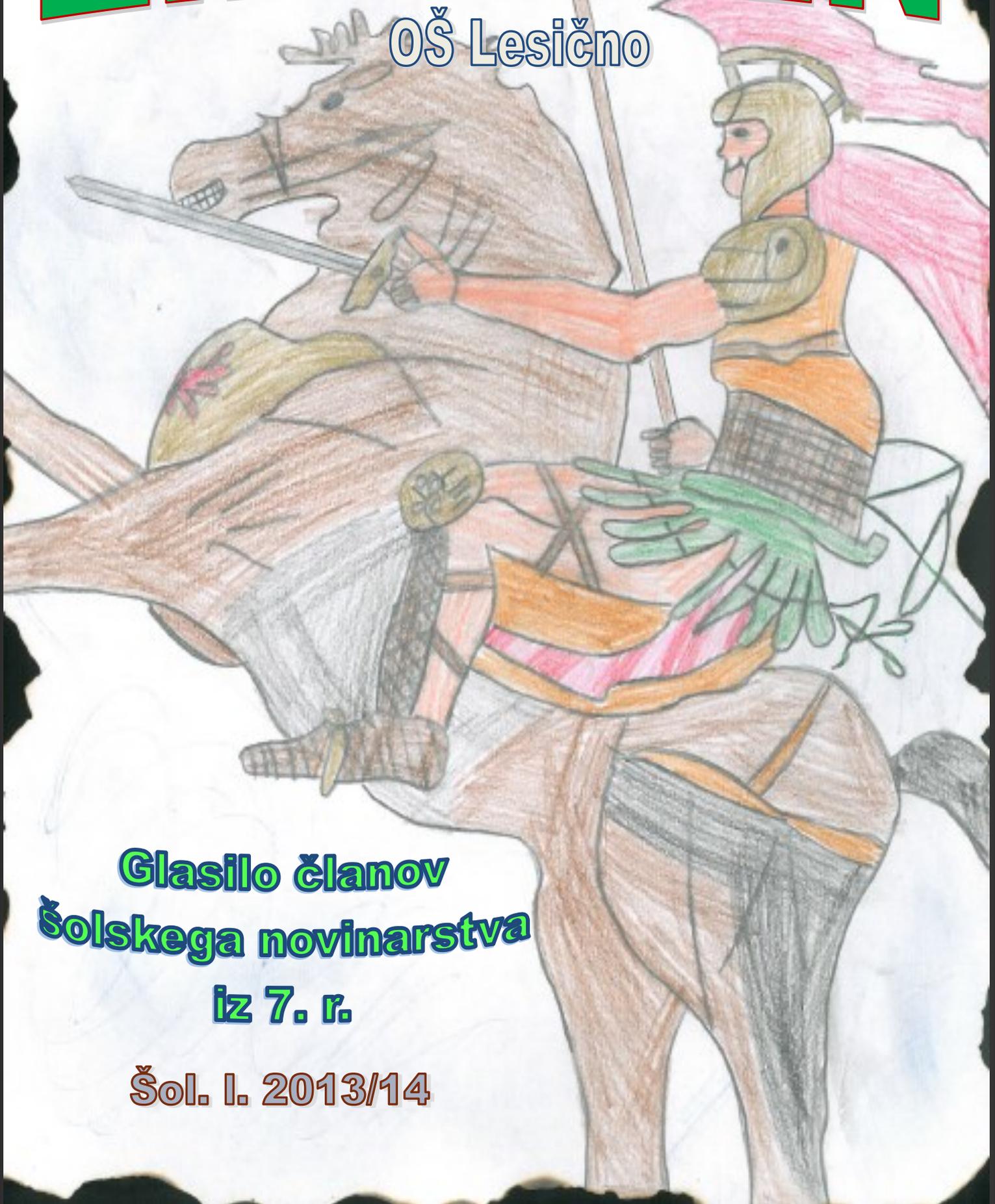

ZIMZELEN

OŠ Lesično

Glasilo članov
šolskega novinarstva
iz 7. r.

Šol. I. 2013/14

Hej, dragi prijatelji!

Pred vami je čisto svež razredni časopis z naslovom Zimzelen. Če hočete podoživeti nam najboljša dogajanja v letošnjem šolskem letu, se zabavati ob šalah, dobiti idejo, kaj obleči to poletje in morda rešiti zanimiv kviz, preberite to glasilo, ki smo ga naredili novinarji 7. razreda z mentorico Gordano Salobir.

Dragi bralci, uživajte v vsebini po šoli dišečih dogodkov.

Šolski novinarji z mentorico

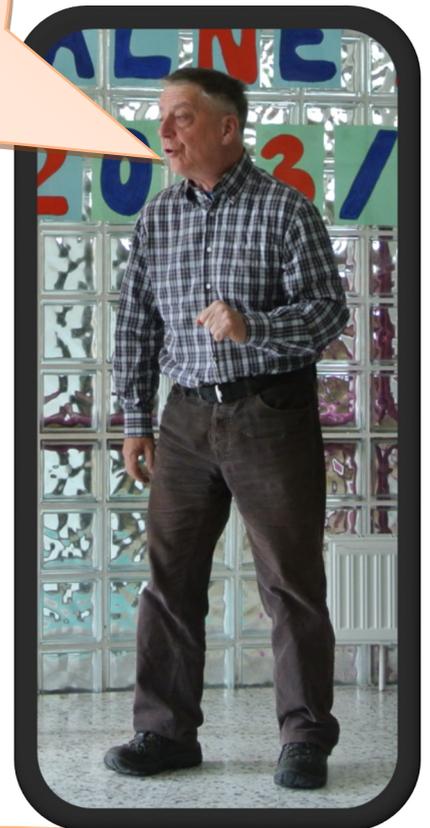
Sedmošolci so o prispevkih za razredni časopis razmišljali tudi v popoldanski ustvarjalni delavnici.

Kako dolgo se že ukvarjate s pisanjem?

Začel sem z vojaškimi in partizanskimi pesmimi. Prvo pesem sem napisal pri osmih letih, potem pa sem ves čas po malem pisal.

Raje pišete za otroke ali za odrasle? Zakaj?

Za vse mi je v redu pisati. Zdaj delam za srednješolce eno predstavo, no, ne vem, če so to odrasli (smeh). Za otroke moram bolj paziti, da razumejo, pri odraslih pa imam več svobode.

Na katero vaše delo ste najbolj ponosni?

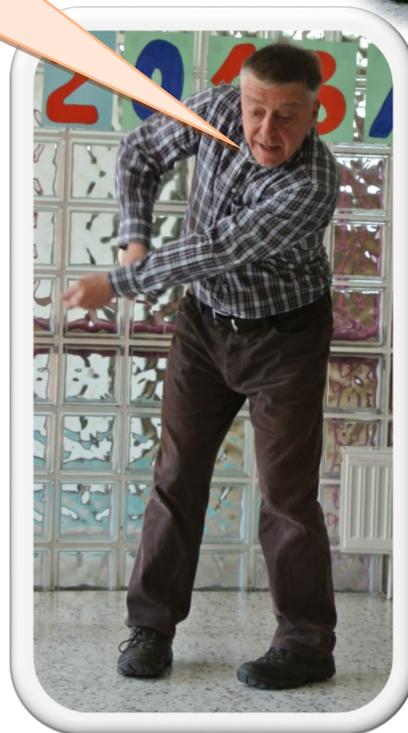
Trenutno mi je najbolj všeč muzikal »Lizistrata«. Napisal sem tudi priredbo za lutkovno gledališče Beneški trgovec.

Kateri je vas najljubši literarni lik, ki ste ga sami ustvarili, in kateri vam je najbolj podoben?

Gospod Filodendrom mi je na trenutke podoben, zdaj pa delam gospoda Šilčka, ki je veliko bolj zoprn in mi je tudi malo podoben.

S čim se ukvarjate v prostem času?

Gledam filme, berem knjige in hodim na izlete.

Kje dobivate navdih za pisanje?

Iz življenja, ko kaj slišim, vidim, se spomnim stvari, ki jih poznam, velikokrat delam na podlagi starih besedil, npr. Beneškega trgovca po Shakespearovi predstavi. Dela prestavim v današnji čas, kako bi tisto danes delovalo. Želim napisati čim več besedil za današnji svet.

Če bi še enkrat lahko izbirali poklic, za katerega bi se odločili?

Verjetno bi isto počel, niti se nisem odločal. Vedno sem si želel pisati.

Kaj menite o stand-up nastopih?

Delal sem v improvizacijskem gledališču, to je malo drugače kot stand-up. Pri stand-upu si sam, kar je zahtevno. Najbolj žalostno pa je, ker je ta oblika najcenejša. Rad imam gledališče, da je z mano še kakšen soigralec.

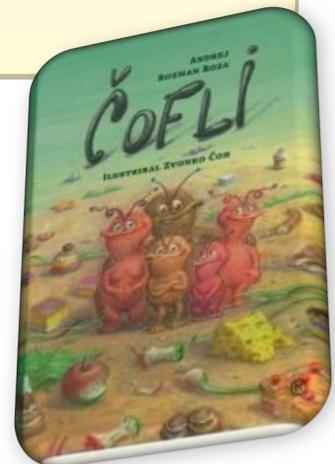
Najljubši film, pevec/pevka, glasbena skupina?

Moj najljubši film je film Hair. Bob Dylan je moj najljubši pevec, najljubša knjiga pa je Dobri vojak Švejk.

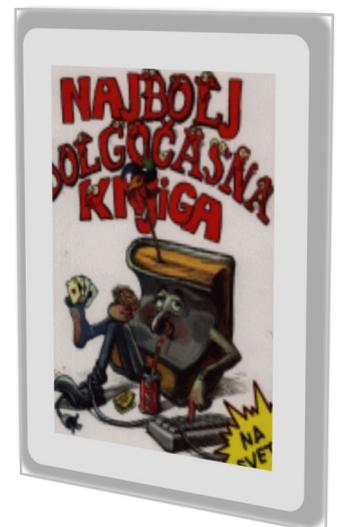
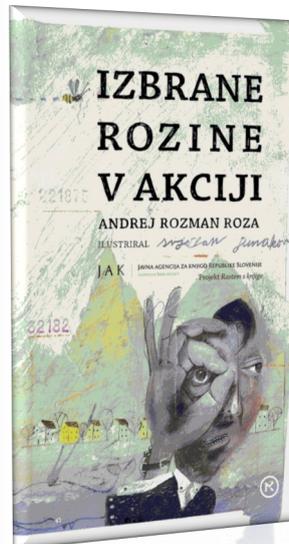

In še zadnje vprašanje: Kako ste se danes počutili pri nas na šoli?

Bilo je super! Malo mi je žal za učence višjih razredov, ker smo več časa namenili otroškim delom. Drugače pa je bilo zelo prijetno in je hitro minilo.

Še nekaj knjig
A. Rozmana
Roze.

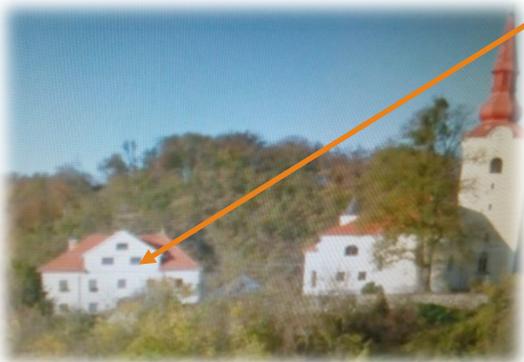
Avtorici intervjuja: **Laura Kovačič in Tjaša Lah, 9. r.**

Oblikovanje: **Riko Teržan, 7. r.**

KO SPREGOVORIJO ZIDOVI ŠOLE

Prvi zametki OŠ so bili na Pilštanju leta 1802, pouk pa je potekal v Cernikovi hiši. Za začetek so imeli le nekaj knjig, ki jih sedaj hranijo v muzeju šole Pilštanj.

Okoli leta 1960 so osnovno šolo preselili v dolino, v Lesično, kjer stoji še danes. OŠ Lesično je dobila ime po hrabri ženski, ki je delovala med II. svetovno vojno, Tončki Čeč. Našli so jo ustreljeno v Zagorju pri Lesičnem, natančneje v Artičah pri kapelici. Leta 1996 se je šola preimenovala v OŠ Lesično. Učenci in njihove obveznosti v preteklosti so se precej razlikovale od današnjih. Njihov zvezek je bila tablica, svinčnik pa kreda.

OŠ Pilštanj

Ta šola je stala blizu skale, kjer je stal grad Peilenstein, ki so ga med II. svetovno vojno porušili. V teh letih so bile šole že samostojne (brez samostanov).

V pilštanjski šoli se je izučilo veliko učencev, ki so bili pomembni za šolstvo. Na Pilštanju so se izobraževali npr. zelo znan, zdaj že pokojni dr. Jožef Lipnik, Andreas Lenarčič, Mihael Maček, Mihael Čepin, Mathias (Matija) Amon, Jožef Čížek in še drugi.

Grad Peilenstein

Leta 1996 so spremenili ime šole iz OŠ Tončke Čeč v OŠ Lesično. Najprej je šola obsegala le današnji 1., 2., 3., 4. razred, likovno učilnico, matematično, slovensko, družboslovno, glasbeno in naravoslovno učilnico.

Leta 2001 so bili v OŠ vpisani prvi devetošolci. Leta 2005 so zgradili še telovadnico. Od leta 2005 naprej so zgradili še nogometno, košarkarsko in odbojgarsko igrišče ter prenovili otroško igrišče. Leta 2008 so kupili nov mini bus, leta 2009 pa napravili novo fasado.

V letu 2013 so se na šoli menjala okna, streha, fasada, obnovili so tudi izolacijo šole.

Na šoli sedaj poučuje 16 učiteljev, tehnični delavci, šolo pa vodi ravnateljica Irena Krajnc.

Gradivo zbral in zapisal: Andraž Brečko

Fotografije: arhiv šole

INTERVJU Z BIVŠIMI UČENCI

Le kdo ne pozna učiteljice Karoline Hostnik Amon, Nives Kostevc Arzenšek in učitelja Janeza Čepina. Ali ste vedeli, da so vsi ti obiskovali OŠ Lesično? Seveda je OŠ Lesično obiskovala tudi ravnateljica Irena Krajnc, vzgojiteljica Fanika Lapornik, pa Mateja Koprivc Polutnik in Lidija Kotnik Klaužer. Tokrat smo o spominih na šolo vprašali prve tri. Preberite, kaj so nam povedali o pouku in šoli v njihovem času.

Karolina Hostnik, daljnega leta 1983 pri nastopu na šolski bralni znački.

te, kaj so nam povedali o pouku in šoli v njihovem času.

Kakšne spomine imate na osnovno šolo?

Karolina H. A.: Prijetne, v šolo sem zelo rada hodila. Druženje s sošolci mi je veliko pomenilo, bila pa sem v šoli ves čas aktivna, tako da ni bilo nikoli dolg čas.

Janez Č.: Lepe spomine, športne, na učenje, branje, šole v naravi, prve ure računalništva.

Nives K. A.: Imam zelo prijetne spomine na šolo. V razredu nas je bilo 24 učencev in vedno se je kaj zanimivega dogajalo. Za smeh so večkrat poskrbeli fantje, ki so se spomnili najrazličnejših domislic. Tudi učitelji so bili prijazni, zato sem zelo rada hodila v šolo.

Kaj vam je bilo najbolj všeč za malico?

Karolina H. A.: Večino stvari sem imela rada, zato se pravzaprav ne spomnim, kaj je bilo tisto, kar sem imela najraje, bolj se spomnim, česa nisem imela rada, in sicer so to bili sladki makaroni oz. sladke testenine s kompotom in pa sadni jogurt s kruhom.

Janez Č.: Mlečni zdrob oz. »gris«.

Nives K. A.: Šolska malica je bila že takrat zelo raznovrstna. Sama nisem bila izbirčna. Še posebej rada pa sem imela makarone z mesom, všeč so mi bile tudi zlate kroglice v juhi.

Kako ste prihajali v šolo?

Karolina H. A.: Z avtobusom. **Janez Č.:** Peš.

Nives K. Arzenšek: Ko sem hodila v prvi razred, me je v šolo v Kozje vozil moj ati Rudi. Iz šole sem se vračala z avtobusom. Od drugega razreda naprej pa sem v šolo v Lesičnem hodila peš s svojo mamo.

Kako se spominjate svojih učiteljev?

Karolina H. A.: Zame so predstavljali veliko avtoriteto, spoštovala sem jih in marsikdo izmed njih je postal moj vzornik.

Janez Č.: Bili so nam vzor, bili so tudi strogi po potrebi, z veliko volje do dodatnega učenja pri pripravah na tekmovanja.

Nives K. A.: Učitelji so bili strogi in so nas veliko naučili. Zelo sem jih spoštovala. Posebno doživetje pa je bilo, ko me je v 4. razredu učila moja mami Zinka. Tudi takrat sem se dobro počutila, čeprav so me moji sošolci zaradi tega večkrat hecali.

Nives Kostevc kot učenka OŠ Lesično nastopa v šolski predstavi.

Učitelj Janez Čepin med nastopom pred mnogimi leti.

Kakšna pa je bila vaša šolska torba in kaj je bilo v njej?

Karolina H. A.: Moje šolske torbe so bile pravzaprav podobne današnjim, v njih pa so bile podobne stvari kot jih imajo otroci danes - peresnica, zvezki knjige, delovni zvezki ... težko bi rekla, da je bilo v naših torbah veliko manj kot danes.

Janez Č.: Malo manj težka kot vaša, v njej so bili učbeniki, zvezki in peresnica.

Nives K. A.: Starši so mi vedno kupili tisto šolsko torbo, ki sem si jo sama izbrala. Poleg zvezkov sem v šolo nosila tudi učbenike, v višjih razredih pa tudi atlas. Takrat je bila torba precej težka. Že takrat so imeli zvezki na platnicah

lepe motive, vendar le-teh ni bilo toliko kot danes. V peresnici so bili poleg nalivnega peresa še rdeč kuli, svinčnik, radirka in barvice. Kasneje smo imeli tudi flomastre.

Kateri predmet je bil vaš najljubši in zakaj?

Karolina H. A.: Mogoče slovenščina, zelo rada sem imela književnost. Verjetno pa so bili tudi učitelji tisti, ki so znali ta književna umetnostna besedila predstaviti zelo zanimivo in so me pritegnila.

Janez Č.: Zemljepis, ker smo veliko risali in izpolnjevali neme karte.

Nives K. A.: Moj najljubši predmet je bila slovenščina, takoj za tem pa matematika. Zelo rada sem prebirala knjige, rada pa sem imela tudi slovnico. Učenci smo velikokrat recitali pesmi in igrali različne igre.

Ste bili vključeni v jutranje varstvo in OPB?

Karolina H. A.: Podaljšanega bivanja še takrat ni bilo, v jutranje varstvo pa sem bila vključena, ker smo mi v šolo prihajali ob 6.30 začeli pa smo 7.30.

Janez Č.: Ne, samo v jutranje varstvo.

Nives K. Arzenšek: V prvem razredu sem bila vključena v jutranje varstvo, do avtobusa pa smo počakali pri dežurnem učitelju. V drugih razredih sem odhajala domov po pouku.

Prepoznaš učiteljico na fotografiji?

Se spomnite vašega prvega šolskega dne?

Karolina H. A.: Pravzaprav se bolj spomnim tistega prvega šolskega dne, ko smo prišli v malo šolo. Mi nismo imeli celoletne male šole, ampak smo samo proti koncu šolskega leta trikrat na teden prihajali v šolo in se bolj živo spomnim, ko so me pripeljali v šolo in kako smo pred šolo čakali skupaj s starši, nato pa prišli v sedanjo naravoslovno učilnico. Spomnim se tudi učiteljice, ki nas je takrat imela, to je bila gospa Vera Zakošek in igrač, ki smo jih dobili. Doma res nismo imeli takšnih igrač, npr. dobili smo nov kuhalnik in novo punčko. Ker je bilo nas kar veliko, igrač pa manj, je bilo do teh zanimivih igrač težko priti. Vseh teh doživljajev se pravzaprav bolj spomnim kot prvega šolskega dne v prvem razredu.

Janez Č.: Da, posebej popoldanskih ur pouka v 1. razredu.

Nives K. Arzenšek: Svojega prvega šolskega dne se ne spomnim dobro. Vem samo, da me je v šolo peljal moj ati, vendar me ni spremljal k pouku, ker takrat to še ni bilo v navadi. Prvi razred sem obiskovala v Kozjem, ker so imeli v Lesičnem takrat prvošolci pouk popoldan. Midve z mamo pa sva si želeli preživljati popoldneve skupaj, zato so se moji starši odločili, da sem obiskovala prvi razred v drugem kraju.

Ali ste hodili h kakšnim dodatnim dejavnostim?

Karolina H. A.: Sem. Najbolj se spomnim novinarskega krožka, čebelarkega krožka, pripravljali smo se na razne prireditve, proslave, tekmovanja za Cankarjevo priznanje, pravzaprav se drugih krožkov posebej ne spomnim, ampak so bili to verjetno priložnostni krožki.

Janez Č.: Ja, modelarski, računalniški, čebelarški in športni krožek.

Nives K. Arzenšek: S prihodom glasbenega učitelja, smo imeli na šoli tudi zbor. Z veseljem sem obiskovala ure petja, kjer smo se veliko nasmejali. Dve leti sem obiskovala ročnodelski krožek. Takrat je bilo modno delati »makrameje«, z volno smo naredili različne motive na podlago. Eno leto pa smo vezli prtičke. Ko sem bila majhna, sem se nekaj časa učila igrati na harmoniko. V višjih razredih sem obiskovala novinarski in čebelarški krožek. Velikokrat pa sem nastopala tudi na različnih proslavah in prireditvah.

Kakšen se vam je zdel pouk v vašem času?

Karolina H. A.: Meni je bilo lepo, kot sem že na začetku rekla. Pri pouku mi je bilo nasploh prijetno.

Janez Č.: Zanimiv, dinamičen, le z veliko manj tehnologije, kot danes.

Nives K. Arzenšek: Takrat pri pouku še nismo imeli računalnikov. Veliko smo pisali v zvezke, učnih listov pa je bilo malo. Pri pouku so učitelji uporabljali prosojnice, ki so jih dali na grafoskop, da smo lahko prerisali zahtevnejše skice in slike. Uporabljali smo književno gradivo. Spomnim se, kako je moja mami doma izdelovala različen didaktičen material (didaktične igre, plakate, igre kot npr. spomin ...), ki smo ga uporabljali pri pouku. Včasih sem lahko pomagala tudi jaz, velikokrat pa je pri projektih pri izdelavi kakšnih maket pomagal tudi moj ati.

Karolina Hostnik Amon v OŠ Lesično sedaj poučuje 1. in 2. razred.

Nives Kostevc Arzenšek sedaj poučuje 4. razred.

Kaj pa poučujejo bivši učenci danes?

Janez Čepin poučuje tehniko in tehnologijo ter razne izbirne predmete. Na sliki so učenci pri ustvarjalnem delu pri tehniki.

Intervjuje so pripravile: Lea Arzenšek,
Zala Polak in Lana Lesnika iz 7. r.

Fotografije: arhiv slik Karoline H. Amon, Nives K. Arzenšek, šolski arhiv

SODELOVALI SMO V PROJEKTU EVROPSKA VAS

Projekt Evropska vas je vseslovenski šolski projekt za mlade, v katerem sodelujejo osnovne šole, srednje šole in druge vzgojno-izobraževalne ustanove. Projekt organizira, vodi in usmerja Evropska hiša Maribor. Naša šola je v šolskem letu 2013/2014 prvič sodelovala v omenjenem projektu. Učenke in učenci od 1. do 9. razreda so tekom šolskega leta z različnimi metodami in oblikami dela raziskovali in spoznavali značilnosti, običaje, kulinariko, glasbo in druge posebnosti Poljske ter rdečo nit letošnje Evropske vasi, 10-letnico vstopa v Evropsko unijo.

Na zaključni prireditvi ob Dnevu Evrope, 9. maja, v raznih slovenskih mestnih jedrih učenci na domiselno urejenih stojnicah predstavijo vse, kar je nastalo skozi šolsko leto pri pouku in interesnih dejavnostih. Predstavijo različne države Evropske unije, zato v mestnih jedrih nastane Evropa v malem.

OBISKLI SMO EVROPSKO VAS V CELJU

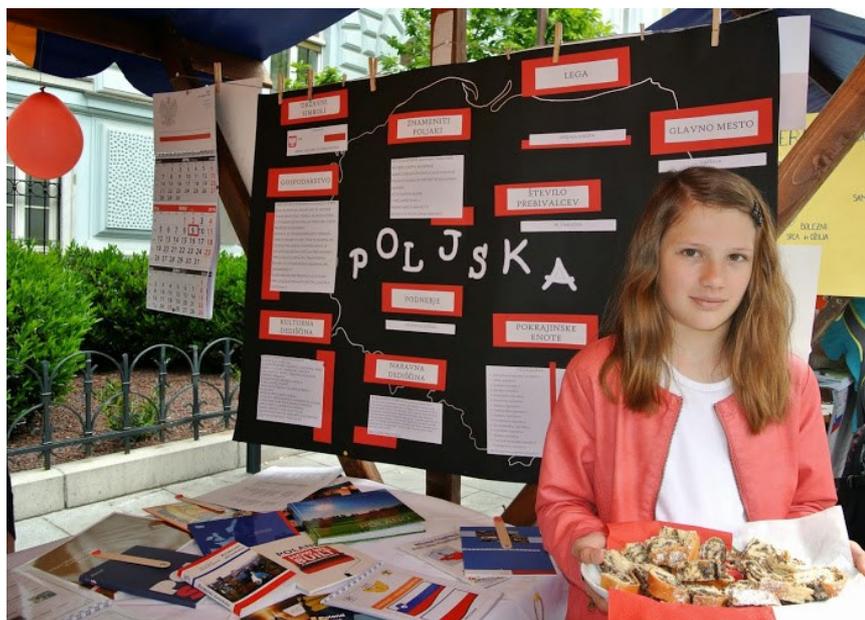
Zaključno prireditev za Savinjsko regijo je s podporo Mestne občine Celje koordinirala OŠ Frana Roša. Potekala je v petek, 9. maja, med 11. in 15. uro na Krekovem trgu v Celju.

Širši javnosti se je predstavilo 23 osnovnih šol, Vrtec Zarja Celje, Glasbena šola Celje, Mednarodna fakulteta za družbene in poslovne študije Celje ter Mladinski center Celje. Poleg rezultatov raziskovanja, ki so jih učenci predstavili na stojnicah, je bilo dogajanje popestrjeno s kulturnim programom. Nekaj dežnih kapelj ni zmotilo delavne vneme in priprav na atraktivne glasbene, plesne in pevske točke, ki so se odvijale na odru sredi trga. Evropsko vas je obiskal tudi 6 Pack Čukur, ki je s svojimi sporočilnimi besedili obogatil kulturni program.

Dan je minil v znamenju petja, plesa in kulinarčnih užitkov.

In kaj smo počeli tekom šolskega leta v okviru tega projekta?

Učenci so si ogledali risanke risanih junakov, Loleka in Boleka ter meda Uhca. Po ogledih le-teh so jih podoživljali in poustvarjali. Barvali so barvanke, jih risali in izdelali. Prebrali so poljsko ljudsko pravljico Bajtar in beda ter izdelali plakat. Pripravili so poučno dramatizacijo risanke o medu Uhcu z naslovom Oprostite. Izdelali so samostoječa risana junaka, v vlogi katerih so se obiskovalci lahko fotografirali, ter ostale simbole raziskovalne države, ki s si jih obiskovalci lahko vzeli. Spoznali so geografske, kulinarčne in druge značilnosti Poljske ter Evropsko unijo, organizacijo, katere članica je tudi Poljska od leta 2004. Sodelovali smo tudi s poljskim veleposlaništvom, ki nam je poslalo veliko gradiva za pomoč pri boljšem spoznavanju države.

Tudi nekateri sedmošolci smo sodelovali pri projektu.

Kaj smo obiskovalcem ponudili na stojnici?

Na stojnici naše šole so se lahko obiskovalci preko informacijskih plakatov in zabavne igre Spoznajmo Poljsko dodatno izobraževali in se seznanili s številnimi zanimivostmi predstavljene države, lahko so se fotografirali kot Lolek in Bolek (znana poljska risana junaka), okusili tradicionalni makov kolač ali pa se s pomočjo slikovnega angleško-poljskega slovarja naučili kakšno poljsko besedo. Promocijsko gradivo (knjižne kazalke, recepte, zastavice) so si mimoidoči lahko odnesli domov. Folklorna skupina je popestrila kulturni program s prirejenim tradicionalnim poljski plesom.

Obiskovalci so podoživeli svoje otroštvo in se z navdušenjem fotografirali v vlogi risanih junakov, marsikatero zanimivost so spoznali z didaktično igro. Ob njej so najraje posedeli mlajši obiskovalci.

In kaj je projekt doprinesel šoli, učenkam in učencem?

Dinamično delo in užitke pri spoznavanju Poljske. Z drugega zornega kota so učenci kot tudi mentorji podrobneje spoznali izbrano državo Evropske unije, primerjali način življenja, običaje ... z domačimi, slovenskimi.

S pozitivnimi vtisi in željo, da na celjski Evropi v malem še sodelujemo, smo Poljsko predstavili v Lesično.

Vsem sodelujočim učiteljem in učencem iskrena hvala in čestitke za uspešno izpeljan projekt.

Tekst in fotografije:
koordinatorica projekta Evropska vas: Lidija Kotnik Klaužer

***Predstavili
smo se v
Celju ...***

BREZPLAČNA
PONUDBA

***... in bili
del
projekta
Evropska
vas***

LIKOVNA KOLONIJA LESKO 2014

Že tradicionalno kiparsko likovno kolonijo Lesko 2014 je mentorica Milojka Drobne zaradi lanskoletnih vremenskih neprilik organizirala v pomladanskem času. Tudi maj ni postregel z lepim vremenom in so umetniki ustvarjali v zaprtih prostorih. Kljub vsemu deževni petek ni pogasil ustvarjalnega žara in je bilo druženje ob dletu in kladivu s predstavniki sosednjih šol iz Kozjega in Bistrice ob Sotli odlično.

Prepustili so se lesu

Vodja likovne kolonije Lesko, Milojka Drobne, je povedala, da teme delavnice posebej ne določajo, ampak je izhodiščni material les, ki sam izvablja idejo in nas vodi pri ustvarjanju. Morda bodo v prihodnje povabili tudi kakšnega kiparskega ustvarjalca.

V letošnjem šolskem letu se je kiparske kolonije udeležil likovnik g. Franci Grobelšek z učenci OŠ Kozje in Bistrice ob Sotli. Ostali likovniki so bili zasedeni, saj jim bolj odgovarja jesenski čas, zato bodo v prihodnje likovno kolonijo imeli spet v oktobru. Z OŠ Lesično se je dogodka udeležila manjša zasedba učencev iz 6., 7., 8. in 9. razreda.

Udeleženci so povedali:

Franci Grobelšek, profesor likovne umetnosti na OŠ Kozje in OŠ Bistrica ob Sotli: Kiparske kolonije se radi udeležujemo. Letos smo tukaj že tretjič, ker se dobro počutimo in je z lesom vedno zanimivo ustvarjati.

Karmen Rajgl, OŠ Kozje: Obiskujem 9. razred in prihajam iz Kozjega. Na kiparski koloniji sem prvič in žal tudi zadnjič. Počutim se vredu, tudi zanimivo je in mi kar gre. S svojim izdelkom še nisem čisto zadovoljna. Ga bom dodelala in upam, da mi uspe kot si želim.

V lesu so zaživele sledi otroških rok.

Tekst in fotografije: novinarki 7. r.
in Gordana Salobir

ŠPORT ŠPAS

Za nas je šport pravi špas, četudi vreme ni najboljše. V soboto, 17. maja, nas res ni razvajalo sonce, ampak smo kljub temu imeli športni dan v okviru Šport špasa.

Zbrali smo se ob 8. uri zjutraj v naši šolski telovadnici in določeni učenci so z mentorico Nives K. Arzenšek pripravili kratek kulturni program, nato pa smo vzeli pot pod noge.

Predviden je bil pohod do Dobležič, a smo se zaradi dežja podali na krajšo pot – proti lovski koči na Pilštanju. Hodili smo približno 1 uro. Na lovski koči smo si malo oddahnili, nato pa prisluhnili besedam predstavnika lovske družine Kozje.

V šolo smo se vrnili okoli 10. ure. Sledil je "piknik", ki smo ga zaradi dežja imeli kar v jedilnici.

Nato pa smo imeli v telovadnici športne igre – turnir v nogometu in med dvema ognjema. Okoli 13. ure smo odšli domov. Kljub dežju in malo hladnejšim temperaturam je bil to še en zelo dobro izkoriščen dan.

Tjaša Lah, 9. r.

Športne igre v telovadnici.

PRAZNOVANJE KULTURNEGA PRAZNIKA

Na OŠ Lesično smo 7. februarja praznovali kulturni praznik s poezijo Franceta Prešerna in Ivana Minattija.

Tokrat sva proslavo ob kulturnem prazniku vodila jaz in Matevž Polak ter po himni poslušalce najprej popeljala v svet Prešernovih pesnitev, v katerih se izraža klic po svobodi in bratstvu vseh ljudi. Učenci smo recitali znane Prešernove pesmi. V drugem delu prireditve so nastopajoči predstavili Minattijeve pesmi, ki so pogosto otožne in odsevajo močna pesnikova čustva. Seveda smo deklamirali tudi najbolj znano Minattijevo pesem Nekoga moraš imeti rad.

Za glasbeni kolaž so poskrbeli naši mladi glasbeniki Eva Bah, Nika Klaužer in Andraž Brečko in popestrili naš program. Ravnateljica Irena Krajnc je nas otroke pohvalila za doživeto interpretacijo pesmi in poudarila, da moramo spoštovati svoj materni jezik.

Lea Arzenšek, 7. r.
Fotografije: arhiv šole

*Člani šolskega novinarstva
tudi nastopamo.*

*Učenci ter učitelji so z zanimanjem
prisluhnili.*

BILI SMO NA DRŽAVNEM ČEBELARSKO TEKMOVANJU

Čebelarskega tekmovanja smo se letos udeležili Jure Kozmus, Gaja Pekošak, Domen Kozmus, Gašper Kokot, Lana Lesnika in Andraž Brečko. Naš mentor je bil dr. Peter Kozmus. Jure Kozmus in Gaja Pekošak sta osvojila srebrno priznanje, Domen Kozmus in Gašper Kokot sta dosegla zlato priznanje, Lana Lesnika in Andraž Brečko pa sva prav tako osvojila zlato priznanje. Polni zadovoljstva smo se vrnili domov.

*Preživali smo super dan
in se nekateri vrnili v Lesično
z najvišjimi priznanji.*

Tekst: Andraž Brečko, 7. r.

Fotografije: dr. Peter Kozmus za arhiv šole

OBISKALA NAS JE ROSA PRINZ IZ BONNA

V okviru projekta »World in Classroom«, ki ga izvaja CMEPIUS, smo na OŠ Lesično k uram nemščine povabili Erasmusovo študentko na študijski izmenjavi. Obiskala nas je Rosa Prinz iz Bonna. Predstavila nam je sebe, svoje mesto in njene najljubše koticke.

Govorili smo o tem, koliko držijo stereotipi o Nemcih. Učenci so si vnaprej pripravili vprašanja in tako veliko izvedeli o njej in njeni državi, kar jih je zanimalo. Navdušeni so bili nad tem, da je se je potrudila govoriti razločno in počasi, da so jo lahko bolje razumeli. Ker je stik z naravnim govorcem pri učenju jezika izjemnega pomena in je bila to zelo prijetna izkušnja, bomo takšno obliko zagotovo še kdaj ponovili.

Učenci 2. razreda.

MNENJA UČENCEV O UČNI URI S ŠTUDENTKO ROSO PRINZ

- Ta ura mi je bila zelo všeč. Bila je drugačna. Všeč mi je bilo, ker smo veliko izvedeli in smo jo lahko vprašali, kar smo želeli.
 - Všeč mi je bilo, ker je odgovorila na vsa vprašanja.
 - Všeč mi je bilo, ker je govorila počasi in razločno.
 - Všeč mi je bilo, ker je povedala nekaj po slovensko.
 - Všeč mi je bilo, ker nas je presenetila s Haribo bonboni.
 - Zapomnila sem si, da v njenem mestu izdelujejo bonbone Haribo in da so dobili ime po stvaritelju in mestu Bonn (**H**Ans **R**iegel **B**onn).
- Predlagali smo ji, kaj naj v Sloveniji še obiše.
 - Všeč mi je bilo, ker je povedala, da ima Slovenija zelo lepo pokrajino.
 - Všeč mi je bilo, da nas je zelo pozorno poslušala, kadar nas ni povsem razumela.
 - Zelo lepo nam je predstavila Nemčijo in svoje mesto.
 - Zapomnila sem si, da je njen najljubši prostor park pred univerzo.

Učiteljica nemščine Tatjana Zamrnik z učenci 3. triletja

JUHU, GREMO NA IZLET!

Drugošolci so imeli naravoslovni dan kar v Slovenskih Konjicah, v mini živalskem vrtu imenovanem Mini ZOO. Preberite si, kaj jim je najbolj ostalo v spominu.

Najbolj mi je bila všeč opica Ficko. In tudi kameleon, kenguruji, kozice in papige. Pri papigi sem se začudila, kako si pomaga z nogami. Pri pavu je bilo zanimivo njegovo perje. Zelo so mi bili všeč vietnamski pujsi. Najbolj pa mi je bilo všeč, da je bilo lepo vreme. Strašna pa je bila hiša smrti.

Valerija Senica

Fino mi je bilo, ko sem jahala konja.

Renee Cornelly

V četrtek zjutraj smo se z avtobusom odpeljali v Slovenske Konjice. Tam smo se veliko igrali. Videli smo papige, kameleona, pave, kenguruje, krokodila, opico, goske, purana, konje, koze in še nekaj živali. Šli smo tudi na sladoled. Namesto pouka bi raje hodila na izlete. V vsaki šali je nekaj resnice.

Ana Ploštajner

V Slovenskih Konjicah smo se zelo zabavali. Lahko smo se vozili z vlakcem. To mi je bilo zelo všeč. V hiši strahov je bilo zelo strašno in duhovom so se bleščale oči. Na poniju je bilo zelo prijetno, na ladji pa je bilo zelo lepo.

Nika Senica

V četrtek smo se z avtobusom odpeljali v Slovenske Konjice. Bil je lep sončen dan. Najbolj mi je bilo všeč, ko sem šla v hišo strahov in ko sem sedela na gusarski ladji.

Ana Volavšek

Tam smo videli opico Ficka. Jahala sem konja in šla v hišo strahov. Vozili smo se z železnim vlakom. Na koncu smo jedli sladoled, imeli smo se res fino.

Tjaša Novak

V Slovenskih Konjicah mi je bilo zelo všeč. Ko smo prišli na cilj, smo pojedli malico na gusarski ladji. Gusarska ladja mi je bila zanimiva in bila mi je zelo všeč. Potem smo odšli in si ogledovali živali. Zelo všeč mi je bilo tudi to, da sem lahko božala male kozice. In tudi žičnica mi je bila zelo všeč. Sprehodila sem se skozi jamo strahov. Plezala sem po visokih igralih. Videla sem zanimivega nosatega medveda. Gugala sem se na ogromni gugalnici. Ogledala sem si zgradbe iz Divjega zahoda.

Gaja Cerar

V četrtek smo šli v Konjice. Vožnja je hitro minila. Na začetku smo si ogledali veliko različnih živali. Med njimi mi je bil najbolj všeč legvan, ki se je lahko sprehajal med obiskovalci. Nato smo opazili mini igrišče z igrali. Tam sem šel najprej v hišo strahov. Preizkusil sem še druga igrala. Preden smo se odpravili v šolo, smo si privoščili sladoled.

Jure Kozmus

DOGODIVŠČINE NA OBALI

Nekega dne je bil čudovit sončen dan na obali. Na obalo so prišli otroci s svojimi starši.

Otroci so vzeli svoje igrače in se veselo ter sproščeno igrali v mivki. Starši so poležavali na ležalnikih in opazovali otroke pri igri. Nato so otroci z očeti odšli plavat in nenadoma opazili grozeč vrtnec. Vrtinec je postajal večji in hitrejši ter premetaval morske zvezde. Majhno morską zvezdo je odneslo k otrokom na obalo, vrtnec pa je počasi izginjal. Zvezdo so dali v posodo z vodo in se odločili, da bodo zanjo skrbeli. Dali so ji ime Vrtinčica. Vrtinčica ni bila navadna zvezda, saj je znala govoriti.

Veliko časa je preživela z otroki in jih vselej pravočasno opozorila na prihajajočo nevarnost.

Avtorji: učenci 3. r.

ZGODBA O ZAJCU

Nekoč je živel zajec Jaka in imel je polno vrečo hrušk. Blizu je živel medved Rožle. Medved je imel doma polno košaro zlata. Zajec Jaka je bil zelo dobrega srca, a medved ni bil. Zajec je bil zato dobrega srca, ker je bila njegova družina revna. Medvedova družina pa bogata.

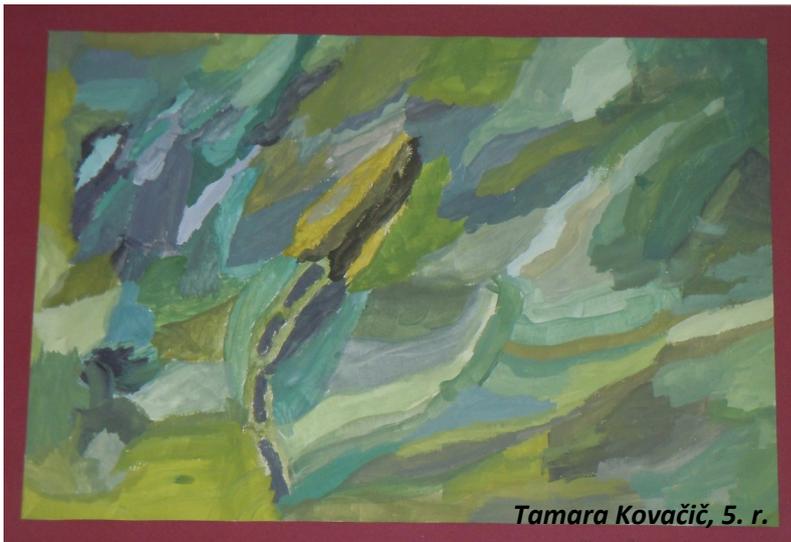
Jaka in Rožle sta se nekega popoldneva srečala v gozdu. Medved in zajec sta se pozdravila. Potem sta se dobro spoznala in se igrala različne igre: gnilo jajce, lovljenje in slepe miši. Potem sta se začela pogovarjati o igračah. Začela sta se kregati, čigava igrača je boljša. Odšla sta domov. Ko sta povedala staršem, so se tudi oni skregali. Srečala sta se prvič., drugič in ko sta se tretjič srečala, sta se pobotala.

Obljubila sta si, da se ne bosta več sprla, pa tudi starši so se pobotali in šli na kavico. Onadva pa sta si posojala igrače.

Risba in zgodba: Gaja Cerar, 2. razred

EKO DOGODIVŠČINE

Pred davnimi časi, ko še vi niste živeli, je bilo vse zeleno v Lesičnem, no tako imenujejo ta kraj zdaj, prej se je zagotovo imenoval drugače. Tisti dan sta se srečali dve pikapolonici. S srečo na obrazu sta letali s cveta na cvet in si peli. Prelepi sta bili. Kar naenkrat pa sta se spogledali in se zaljubili. To je bila prava živalska ljubezen. Objemali sta se na vso moč in vzdihovali od sreče. Ko sta končno pridšli do kisika, sta se predstavili, pikapolonici v rdečem, ki je imela 5 pik in je bilo ime Pikica, njemu pa Piki in je na rdeči suknji prav tako imel 5 pik. Po dolgem ogledovanju sta se začela pogovarjati, seveda ne o avtomobilih in oblačilih ter drugih zadevah, takrat še ni bilo tega, pa tudi pikapolonice to ne zanima preveč. Pogovarjala sta se o najlepših rožah, o prostranih travnikih, kmetovanju in kmetih. To sta jih prečesala po dolgem in po čez, po dolgem govoričenju pa sta povedala, da jima pravzaprav lepše ne more biti.

Tamara Kovačič, 5. r.

Vsi ti zeleni travniki, cvetoče rože in tudi nekateri ljudje so neskončno prijazni, saj jih vzamejo na roko in jih občudujejo. Potem sta se pogovarjala, kako so še ljudje prijazni tudi do ostalih pikapolonic in kako so prijazni tudi do živali. Nato pa sta se pričela spraševati, kako bo to čez par 1000 let. Kar naenkrat pa zagledata pred sabo velikansko skrinjo. Na njej je pisalo: »Poletite v prihodnost!« Pikica reče svojemu dragemu: »Pojdiva pogledat, kako bo čez par 1000 let.« »Pika, pa ni tole malo prenevarno za naju, kaj pa veva, kaj bo čez par 1000

let?« Pikica ga je še enkrat prosila, nato pa ji ga je le uspelo prepričati. Pikica je vtipkala številko 2014 in poletela sta v tisto leto in v isti kraj prihodnosti. Ko ju je po čudežnem toku prineslo tja, sta se najprej skoraj zadušila, saj je bil zrak precej slabši od tistega v njuni domovini v davni preteklosti. Ko sta malo preletavala bližnjo okolico, ju je skoraj zbil avto, seveda nista vedela, kaj je to. Bila sta zelo zadihana, zato sta se odločila, da bosta malo zagrizla v koruzo in se v senci nekoliko spočila.

Ko sta poletela do mladih listov, sta z veseljem zagrizla. Prvi je zagrizel Piki. Pika je počakala, da ji bo povedal, kakšen okus ima. Piki je zakričal: »Pikica, pomagaj mi!« Pikica je poletela k njemu in ugotovila, da je najverjetneje pojedel nekaj strupenega. Zato ga je nesla v sprednjih nožicah do reke. Ta je bila še za silo čista. Ni bil preveč dobro. Zagledala je starejšo pikapolonico in jo vprašala, kje bi bilo najbolje prenočiti. Starejša pikapolonica je rekla: »Najbolje bi bilo prenočiti na EKO kmetiji, saj tam ne škropijo in nimajo škodljivih snovi za žuželke, prav tako za vse ostale živali. Tam je tako rečeno hotel za živali. Ljudje so prijazni in lepo delajo z živalmi. Nekatere kmetije tudi če niso EKO, so prijazne z živalim. Ljudje znajo biti tudi zelo zlobni, saj so si izmislil posebne snovi, tako kot jim rečejo škropiva proti žuželkam in proti nekaterim rastlinam, ki ne želijo, da uspevajo. Čeprav se že zavedajo, da to škodi naravi, so nekateri ljudje nepopustljivi. Saj ne škodujejo samo kmetje, tudi druge proizvodne dejavnosti, ampak kmetijstvo je najslabše. Nekateri otroci se zavedajo tega, nekateri pa še ne. Pa zakaj vama vse to govorim, saj bosta vse to spoznala.« »Hvala,« se je začudena zahvalila Pikica in s svojo ljubeznijo odletela na EKO kmetijo. Tam je poiskala prijeten kotic in se odločila, da bo naslednji dan vse raziskala, saj želi vsaj nekaj spremeniti. Naslednji dan je rekla svojem dragemu, naj počiva, da gre ona raziskovat.

Spoznala je eko kmetijo in človeka, ki skrbi zanjo. Bila je navdušena, kako skrbita za naravo in kako veliko dela imata. Nato je odletela na kmetijo s škropivi in ugotovila, da se nekateri ljudje še ne zavedajo, kolikšen pomen ima narava in vse živali na njej. Če izumre čebela, izumrejo tudi oni, saj je čebela glavni opraševalec rastlin in vse živali jih zelo spoštujejo. »Mislim, da tisti kmetje, ki ne mislijo biti EKO, naj ne bodo kmetje,« je še modrovala Pikica. Oglelati si je odšla tudi šolo v Lesičnem. Bila je prav prijetno presenečena, saj je otroke zagledala na vrtu, kako sejejo in zalivajo ter urejajo gredice in ob tem ne uporabljajo škropiv. Pa tudi vsi njihovi projekti so jo navdušili. Odločila se je, da bo napisala kar knjigo o tem, kako so ti otroci pridni. Obiskala je tudi dom za čebele samotarke in pomislila, da je le še nekaj dobrih ljudi na Zemlji. Videla je tudi dom za pikapolonice in ostrige. Srečala je otroke, ki so občudovali vse te živali in nekateri so jih tudi prijeli. Videla je neskončno lepih stvari in neskončno grdih stvari. Spoznala je, da so ljudje malomarni, saj mečejo smeti povsod in da ne bi smeli uporabljati tako veliko avtomobilov, saj so izpušni plini precej nevarni.

Ujela pa je pogovor, da je na Kozjanskem precej bolj čisto okolje kot v drugih krajih. Odšla je nazaj do svojega ljubega in mu povedala, kaj vse je videla in da želi iti nazaj in uživati z njim. Odletela sta do skrinje in poletela nazaj v davne čase. Piki je bil srečen, da je lahko potoval s tako čudovito pikapolonico. Pikica pa je napisala namesto knjige za začetek pesmico za otroke Lesičnega.

NAŠI VRTOVI

Po vrtu se podimo,
rastline posadimo.
To naše so vrtnine,
zdrave so in fine!

Naši vrtovi so zeleni
in vedno lepo urejeni.
V Lesičnem narava živi,
saj skrbimo zanjo mi!

Zapisala: Tamara Kovačič, 6. r.

ŠOLA ROCKA

V šoli rocka,
se glasno igra,
poje in bobna
bum bam, la la.

Igramo kitaro,
bobne pa bas,
z nami nikoli
ne bo vam dolgčas.

Rokerji pravi postajamo mi,
na koncu leta počitnicam
zaigramo prav vsi.

Šolski novinarji 7. r.

MORSKI DAN

Smo zgodaj zjutraj vstali,
na zajtrk se podali,
potem pa z ladjico peljali,
po morski se obali.

V Piranu smo pristali,
akvarij obiskali,
potem pa kup spominkov
za domov nabrali.

Ko denarce vse smo porabili,
nazaj v Žusterno smo zavili,
v bazenu takoj se ohladili,
pridno plavali in za delfinčke se borili.

Zvečer utrujeni in lačni,
na večerjo smo čakali,
saj s polnimi želodčki,
veliko lažje smo zaspali.

Eva Bah, 4. r.

Učenci 2. razreda.

TRIJE SINOVI

Nekoč pred davnimi časi je na Vini gori berač Primož imel tri sinove. Imeli so le kravo Cvetko in skromen vrt. Na njem je bila greda krompirja in greda čebule.

Nekega dne pa je Cvetka nehala dajati mleko. Primož je rekel, da jo morajo prodati. Prodali so jo in od denarja živeli nekaj časa. Ko jim je zmanjkalo denarja, so sinovi vprašali očeta, kaj naj storijo, oče pa jim je rekel, naj gredo po svetu in naj se za kaj izučijo.

Prvi sin je šel k vinogradniku, drugi k poljedelcu, tretji pa k čebelarju. Vsi so se odlično izučili ter za trud in dobro uporabo orodja dobili še čarobna darila. Prvi je dobil vino, ki vsakega takoj opije, drugi je dobil čudežno seme pire, ki ga nikoli ne zmanjka, tretji pa čebelo velikanko.

Odločili so se, da bi živeli skupaj, za kar so potrebovali veliko kmetijo. Ena takšnih je bila kmetija na Kozjanskem. Bratje so jo kupili, niso pa vedeli, da v njej straši.

Prvi dan so pričeli bratje delati vinograd, polje in čebelnjak.

Narisala: Nika Senica, 2. r.

Spali so bolj malo, zaradi nekakšnega šepetanja, ki je odmevalo. Naslednjo noč so videli duha, ki nekaj išče. Vinogradnik mu je ponudil svoje vino in duh je takoj zaspal, bratje pa so ga odnesli v bližnji potok. Drugo noč so zopet videli duha, ki je bil na pogled lačen. Poljedelec je pričel sejati piro, duh pa je tekal ter jo trgjal, dokler se ni utrudil in legel. Bratje so ga odnesli v bližnji vodnjak. Tretjo noč pa je prišel zmaj in pokuril vse travnike. Čebelar je spustil nadenj čebelo in ta ga je pičila.

Zmaj je pobegnil, čebela pa se je spremenila v čudovit travnik z veliko medonosnimi rožami. Kmalu so si vsi bratje poiskali družice, imeli otroke in srečno živeli do konca svojih dni.

Domen Kozmus, 4. r.

MESTNA NEVEDNOST

Na kozjanski eko kmetiji Kovač je bilo na prvi pomladni dan prav posebno. Na kmetijo so na počitnice prišli otroci iz mesta, da se naučijo o domačih živalih in kmetovanju.

Prvi dan so spoznali živali – krave, konje, pujske in zajce. Kmetijo je obiskal tudi veterinar, ki je kravam odstranil roge. Seveda so pomagali otroci. Njihova dnevna naloga prvega dne je bila zvečer nakrmili živali. Kravam bi morali dati seno, a so jim dali rumeno korenje, ki ga je kmet pripravil za zajce. Konje bi morali nahraniti z ovsem, a so jim nasipali krmila za krave. Za pujske ni ostalo drugega kot oves. Zajci pa so dobili seno. Kmet je zaupal otrokom in legel v posteljo, ne da bi preveril ali so otroci pravilno nakrmili živali.

Sredi noči se je zaslišalo otožno mukanje. Kmet se je zbudil, nekaj časa se je še premetaval po postelji, potem pa je radovedno in zaskrbljeno vstal. Odšel je v hlev. Mukanje je bilo vedno glasnejše. Kmet si je ogledoval kravo in opazil, da so tudi druge živali nemirne.

Razgledal se je naokrog. Takrat so prišli v hlev tudi mestni otroci, ki so se tudi zbudili, se hitro obuli in prišli gledat, kaj se dogaja. Eden izmed njih se je zaletel v pesjak psa Runa in skoraj podrl uto.

Kmet je opazil, da je v jasliah korenje. Povprašal jih je, kaj so dali živalim za jesti.

Povedali so mu, da so kravam dali trikotno rumeno hrano, konjem nekaj podobnega rjavim svaljkom, pujsi pa so dobili drobna zrna rumenorjave barve. Kmet je bil nad nevednostjo otrok zelo presenečen. Najprej je poklical veterinarja, da bo pogledal kravo. Potem si je vzel čas in jih poučil o pravilnem krmljenju živali.

Razložil jim je, da krave jedo seno in krmila, da dajo več mleka. Konji imajo radi oves, zajci obožujejo tisto rumeno hrano, ki ji pravimo korenje. Pujsi pa radi jedo sveže nakošeno deteljo. Potem so nakrmili živali: konje, pujsce, zajce; samo kravi so dali samo piti vodo.

Po prihodu veterinarja so vsi v strahu pričakovali, kako bo s kravo. Ta jo je pregledal in jim povedal, kako naj ravnajo z živaljo. Krava je imela trebušne krče kot ljudje, če kaj nepravilnega pojedo. Potolažil jih je, da bo s kravo vse dobro, vendar jo bodo lahko podojili šele naslednje jutro.

Otroci so ugotovili, da se morajo o kmetovanju še veliko naučiti. Sklenili so, da se bodo v času teh počitnic na kmetiji veliko ukvarjali z živalmi in sodelovali pri vseh opravilih, saj so se želeli o kmetovanju in živalih čim več naučiti. Kmet je bil vesel in je sklenil, da jim bo pomagal po svojih najboljših močeh, saj je menil, da morajo otroci poznati delo in življenje na kmetiji.

Nika Klaužer, 4. r.

Narisala: Valerija Senica, 2. r.

KAKO LEPO JE BILO ŽIVETI NEKOČ

Kako sem se veselila nedeljskega sprehoda, nedaleč od doma. Skupaj z družino smo hodili slabih 45 minut. V tem času sem doživela veliko lepega. Narava mi je razkazala svoje lepote, lahko bi se reklo raj.

Pred nami je bil kar naenkrat cilj našega nedeljskega sprehoda. Moje prvo vprašanje je bilo. Zakaj smo si za cilj izbrali ta prostor, ki je vame vlil tisoč zakajev in žalosten pogled na zapuščeno kmetijo. Ta kmetija je bila nekoč raj, sreča in dom. Danes pa je čakajoča zapuščina, ki čaka, da se vrnejo časi, ko je bila ponos družine Pušnik. Tako je rekel ati, da so se tam pisali.

Hiša ni več dom, ampak ruševina, tudi hlev se podira in ravno tako kozolec. Češnja ob hiši žalostno moli svoje nagnjene cvetoče veje v zrak in prosi rešitve. Njena želja je zagotovo, da bi stala sredi razkošnega sadovnjaka in bila mladim drevesom babica pripovedovalka. Pripovedovala jim bi, kako je skrbni gospodar vsako leto skrbel za svoj nasad. Pridno je gnojil svoje sadnice s hlevskim gnojem, ker je to najboljše eko gnojilo, ga obrezoval in seveda tudi opazoval, če je prišla kakšna bolezen ali zajedavec. Vse to je znal rešiti na naraven način. Ponosen je bil na svoj sadovnjak, še posebej v jeseni, ko je obiral svoje sadove rumene lepocvetke, bobovca, carjeviča... V sadovnjaku so bile tudi marelice, breskve, slive, špengli. Od njih so ostala le strohnela debla. Polja, ki so bila bogata s pšenico, dišečo koruzo, krmno peso, fižolom, zeljem in debelim krompirjem so sedaj zapuščeni travniki, na katerih raste trnje in grmičevje. Kako lepo je bilo videti kmeta, ki orje svojo njivo s konji. Vsako rastlino, ki je rasla na tem polju, je skrbno okopal z moti-

ko, ki jo danes skoraj ne poznamo več. To je bilo garaško delo, a je kljub temu bilo prijetno. Pri delu so se znali tudi pozabavati. Širni travniki pa so se skoraj popolnoma zarasli. Nič več se ne sliši petje koscev ali vsaj glas kosilnice. Vse naokoli je sama tišina, sliši se le zavihanje vetra okrog voglov. Med podrtjo hišo in kozolcem pa je ostal le plot včasih skrbno obdelanega vrta. Bil je zrcalo gospodinje. Osat, ki raste tam notri, mi pove, da je tu nekoč rasla najbolj rdeča redkvica, pa sočne jagode, tudi solate ni

manjkalo. Vsaka gredica je bila skrbno obdelana brez škropiv ali drugih kemičnih izdelkov. V vsaki gredici je bila posajena tudi ljubezen do teh vrtnin.

Skozi okno podrtega hleva pa se je v mojih očeh pokazala slika živali, ki so živele tam notri. Bile so zdrave in mogočne, saj so jedle le posušeno travo in ne hrane iz silosov kot danes. Pile so vodo pri studencu. Konji so bili krepki in pripravljeni na vsako delo. Krave so dajale mleko, iz katerega je gospodinja naredila kisló mleko, smetano, skuto in druge mlečne izdelke. Vse te živali so dajale gnoj, s katerim je kmet gnojil svoj vrt, njive, sadovnjak, vinograd in travnik. Kamor koli se obrnem, od vsepovsod pride nova zgodba.

V moji glavi pa je le ena sama zgodba. Prišel bo spet kmet in kmetica, z njima tudi otroci in skupaj bodo na tej kmetiji. Postavili bodo nov dom, hlev, kozolec, vrt in sadovnjak, kjer se bodo ureničile tudi sanje stare cvetoče češnje. Življenje družine bo zdravo, zadovoljno in srečno. In takrat bom spet prišla tja jaz in zapisala novo zgodbo.

Lara Centrih, 4. r.

SODOBNO KMETIJSTVO

Bil je lep dan. Kmet Janez se je zbudil že zgodaj zjutraj in šel v hlev nahranit krave. Nato se je odpravil še k prašičem in kokošim. Ko je vse nahranil se je vrnil v hišo, kjer ga je že čakala žena z zajtrkom. Janez je sedel za mizo in prižgal radio. Gost jutra je bil nek poljedelec, ki je trdil, da je odkril formulo za boljši pridelek. Janez je povišal jakost in ko je žena prinesla zajtrk, sta poslušala intervju. Ko ga je bilo konec, je Janez rekel ženi: »Bova kupila to mešanico, o kateri je govoril?« Žena je nekaj časa premišljevala, potem pa privolila. Janez je poklical številko, kjer lahko naročiš mešanico. Ženi je povedal, da bo mešanica prispela v roku enega tedna. Nato je odšel na polje pogledat, kako kaj krompir. Vso pot do tja si je sam pri sebi govoril: »Kam je šel današnji svet? Za polja uporabljamo umetna gnojila namesto pravih, izumili so še marsikatero stvar, ki nam, kmetom olajšajo delo, a onesnažujejo našo dragoceno naravo.« Ko je prišel na polje, je bilo vse suho. »Oh, zakaj?« je vzdihnil in odšel domov. Prišel je ravno na kosilo. Z ženo sta razpravljala o novi mešanici. Povedal ji je tudi, da je polje čisto suho. Ker ni mogel zoper to nič narediti, je šel nahranit živali. V hlevu je imel naprave za molzenje. Spet se je zamislil in si rekel: »Ne bo dolgo, ko molzenja na roke sploh ne bodo več poznali,« nato je odšel iz hleva. Ura je bila že okoli sedmih, zato se je zleknil v naslonjač in prižgal televizijo. Na televiziji so pravkar poročali o novi mešanici, ki jo je do zdaj kupila skoraj polovica kmetov v državi. Janez je poklical ženo, ki je prihitela pogledat, kaj je tako pomembnega. Ko ji je Janez povedal podrobnosti o mešanici, ki jo nameravata kupiti, je ostala brez besed. Čez dva dni je Janez dobil mešanico. Bila so neka semena. Janez je prebral navodila in pisalo je, da ta mešanica odganja škodljivce, pospeši rast rastlin in vlaži zemljo. Janezu slednje ni bilo jasno. Kako lahko navadna semena vlažijo zemljo. A jih je vseeno upošteval. Posejal je semena na njivo, kjer je rastla koruza. Odšel je nazaj domov v prepričanju, da mešanica ne bo delovala. Naslednji dan, ko je po kosilu prišel na njivo, je od začudenja skoraj pozabil dihati. Koruza je bila že zelo visoka navkljub suši. To mu ni bilo jasno, potem pa se je spomnil, da je prejšnji dan posejal semena, ki naj bi pospešila rast rastlin. Nekaj časa je premišljeval, kaj so dali v semena, da je koruza tako hitro zrasla, a ni prišel do logičnega odgovora. Šel je domov in ženi povedal, kaj je videl. »Semena res učinkujejo,« je bila vesela žena, »kupiva še več paketov!« Takoj za tem pa: »Kaj pa če je povpraševanje res veliko in se bo zgodilo, da semen ne bi bilo dovolj, a bodo semena zdaj prva v poljedelstvu? To bi tistim, ki jo izdelujejo prineslo velik zaslužek in je ne bi nehali proizvajati,« je na glas razmišljala njegova žena.

Narisala: Renee Cornelly, 2. r.

Prav imaš. Ampak kaj dajo v to mešanico, da je kuzuza tako hitro zrastla? In potipal sem zemljo, a veš, da je bila vlažna! Si moraš misliti?« se je čudil Janez. »Saj to ne more biti mogoče. Nobeno seme nima takšnega vpliva na zemljo. Kaj pa, če so v semena dali umetne snovi?« je vprašala žena. »Zelo možno. Preberiva še enkrat sestavine na embalaži.« Še enkrat sta prebrala sestavine, a nista našla ničesar, kar bi potrjevalo, da so v semenih umetne snovi. Nadalje se s tem nista preveč obremenjevala. Kupila sta še več paketov mešanice, da bi njun pridelek hitreje rastle. Ker je pridelek hitro rasel, sta si s tem povečala dobiček. Bila sta vesela, a tako kot Janezu, tudi njegovi ženi ni bilo všeč, da je sodobno kmetijstvo izpodrinilo tradicionalno, staro. A zoper to nista mogla ničesar narediti. Lahko sta samo obdelovala polja, skrbela za živino in upala, da sodobni način ni 'zasvojil' vseh kmetovalcev. A vsi so kupovali mešanico, ki je pomagala rastlinam, da niso propadle. Janez je bil vesel zaradi tega, a se ni mogel otresti misli na to, da so dali v semena neko stvar, ki opravlja vse funkcije, ki naj bi jih opravljala narava. Ker ga je zanimalo, kaj je v semenih, je šel do sosednje kmetije, kjer so tudi uporabljali semena. Janez je z sosedom dolgo razpravljajl o mešanici, a tudi sosed ni vedel, kaj je skrivnost teh semen. Tako je ta formula za izdelavo semen ostala neodkrita za vse poljedelce, ki so želeli vedeti, kaj je skrivnost teh semen.

Lea Arzenšek, 7. r.

LESIČNO

V Lesičnem je lepo,
učenci ubrano pojo,
znanje pridobivamo
in se naših uspehov veselimo.

Ekošola tam stoji,
se zdravo prehranjujemo prav vsi,
smo aktivni
in tudi na športnem področju prav nič pasivni.

Jaz na Gubnem sem doma,
kjer vinograd se razprostira,
ki jeseni nam bogato obrodi,
da na trgatvi grozdje trgamo vsi.

Lesično obiščite,
da nas spoznate,
plemeniti smo ljudje,
zato k nam v goste pridite.

Mateja Jug, 8. r.

LESIČNO

Lesično v občini Kozje leži,
na sred' ekošola stoji.
V njej učenci kondicijo in znanje pridobivamo,
da na tekmovanjih uspešni smo.

Na vrtu ekozelenjavo pridelujemo,
za malico in kosilo jemo še bolj zdravo.
Vsak razred se lahko pohvali z gredico
in s skrbjo za svojo ekozelenjavico.

Iz Zagorja Zagorski potok priteče,
s svojo vodo bistro Bistrico obogati.
Malo nižje še Sušica vanjo priteče
in Bistrica v Kozje odteče.

V Lesično vabim vas!
Dren in mogočna lipa vam bosta zašepetala
marsikatero skrivnost.
Tu sveta Ema, ajdovska žena in njen vitez,
čakajo na vas,
zato vljudno vabljeni med nas!

Staša Turk, 8. r.

ŽIVLJENJE NA KMETIJI

Petek, 28. 6. 2013

Kakšne počitnice! Res lep začetek. Že ob petih sem se zbudili, ker je bil v kuhinji grozen živžav. Ves zaspan sem šel pogledat, kaj se dogaja in če ni kaj narobe. V kuhinji sem našel pol vasi in povedali so, da je dobila naša Liska telička. Res sem bil vesel, čeprav sem si želel nazaj v posteljo. Pa me je ta nova živalca čisto premamila. Šel sem v hlev in z mamico sva ga komaj naučila piti mleko. Ves ubog je bil, še stati ni mogel, kaj šele kaj drugega.

Danes popoldne smo imeli nogometno tekmo na Ljubnem. Ves čas sem mislil na telička. Še dobro, ker nas je vožnja čisto ubila, saj smo se vozili slabi dve uri. Spet smo zgubili. Za malo nam je ušlo izenačenje, na koncu smo popustili in 1:0 za NK Ljubno. Trener ni bil prav vesel, ampak je rekel, da smo igrali boljše kot Ljubno, samo sreče nismo imeli.

Sobota, 29. 6. 2013

Danes zjutraj je prišel moj starejši brat Simon. Šli smo kosit deteljo. Simon je kosil s traktorjem, jaz pa sem peljal s kolesom pijačo in koso. Nisem veliko naredil, ker še ne znam dobro kositi. Menda bomo jutri kar balirali, če ne bo prej dežja.

Ko sem prišel v hlev, sem najprej obiskal našega novega telička. Je že kar poskočen in dali smo mu že ime. Kličemo ga Miško. Zdi se mi, da mu prav pristaja.

Nedelja, 30. 6. 2013

Do kosila smo bili prosti, razen tega, da sem nakrmil zajčke in pogledal telička, nisem naredil nič koristnega. Smo pa zato popoldne bolj delali. Potrebno je bilo spraviti deteljo v vrste, ker je prišel balirat. Mami je rekla, da je to strašno drago, skoraj luksuz. Vendar za deteljo je to najboljša možnost. Zvečer pa imam malo časa zase. Bral bom še knjigo in malo gledal televizijo, potem pa šel malo prej spat.

Ponedeljek, 1. 7. 2013

Danes dopoldne je malo rosilo, tako da nismo zunaj nič kaj delali. Edino kar sem naredil, je bilo to, da sem šel v hlev in nakrmil svoje zajčke. Imam jih devet in so zelo raznobarni od belih do rjavih. Popoldne, ko pa se je zjasnilo, sva s Simonom zvozila bale pod kozolec. Pri večerji pa sem slišal, da bo jutri prišel žet ječmen. Po večerji sva s Simonom šla po prikolico k sosedom, zapeljala sva jo kar na njivo k ječmenu in vanjo položila folijo. Danes bom šel spet spat bolj zgodaj.

Torek, 2. 7. 2013

Zjutraj smo kot vedno zajtrkovali in nato počakali na kombajn, da mu bomo pokazali pot do njive. Ko je končal z žetvijo, je izpraznil kombajn v prikolico in Simon jo je odpeljal domov. Gospoda, ki je vozil kombajn, smo po končanem delu povabili, naj nekaj poje in spiše, vendar je rekel, da mora še naprej, kajti danes je žela skoraj celotna vas. Po kosilu pa sta prišli moji teti in bratranec in so pomagali spraviti ječmen v kaščo. Gorazd in Simon sta nosila z brento, ostali pa smo nasipavali z vedri. S Simonom sva nato odpeljala prikolico nazaj k sosedom.

Sreda, 3. 7. 2013

Še dobro, da smo ječmen spravili včeraj, kajti danes dopoldne je močno deževalo. Popoldne pa je dež ponehal in šli smo v gozd. Od zime smo imeli zaradi močnega sneženja v gozdu podrtih nekaj dreves. Mami je žagala, Simon je klestil, jaz pa sem nosil veje na prikolico. Doma pa sva s Simonom zmetala drva s prikolice, da jih je lahko potem mami razžagala na kratko, tako, da bodo šle v štedilnik. Do konca dneva ni veliko manjkalo, tako da sem šel samo še v hlev, kar tudi storim skoraj vsak dan.

Četrtek, 4. 7. 2013

Včeraj sem po televiziji slišal, da bodo popoldne in proti večeru na vzhodu Slovenije močni naliivi, tako da slame spet verjetno ne bomo mogli spraviti. Zdaj smo prišli iz hleva.

Mami je pomolzla krave, jaz pa sem nakrmil svoje zajčke.

Potem smo pa šli ponovno v gozd. Tam nismo bili dolgo, kajti kmalu je začelo deževati. Zdelo se mi je čudno, saj so rekli, da bo začelo deževati komaj popoldne in proti večeru. Pa sem bil kar vesel, ker smo šli domov. Malo sem gledal televizijo in posesal vse prostore v hiši. Deževalo je vseskozi do noči, tako da nisem počel nič kaj posebnega.

Petek, 5. 7. 2013

Danes smo takoj po zajtrku odšli v gozd po drva, katerih nismo uspeli pripeljati domov včeraj. Mami in Simon sta jih žagala, jaz pa sem ta čas kosil okoli hiše. Bilo je zelo naporno, kajti kosilnica je bila nekaj pokvarjena in ni kosila dobro in sem moral po eni površini iti dvakrat. Po kosilu

pa se je ponovno ulilo kot iz škafa, bliskalo se je in grmelo, da nas je bilo kar strah. Zdaj je vse namočeno do kraja. Zelo sem utrujen od celega dneva, tako da ne vem, kako bom zdržal trening.

Matevž Polak, 7. r.

Narisala: Teja Planko iz 3. r.

S pomočjo časovnega stroja so sedmošolci pri pouku zgodovine potovali po prazgodovini, najstarejšem obdobju zgodovine.

KAMENA DOBA

Zbudil sem se v jami s čudnimi ljudmi. Ko sem pogledal po sebi, sem videl, da sem enak. Zjutraj smo odšli pripravljati pasti za živali. Samo jaz sem kopal, ostali pa so nosili veje, da smo luknjo zakrili. Od poldne do večera se ni nič ujelo in tako smo odšli domov v jamo praznih rok. Naslednji dan smo ujeli mamuta. Med bojem mi je orjak stopil na boso nogo. Tako smo se najedli, da smo nadoknadili za prejšnji dan. Ravno tisti večer pa je izbruhnil vulkan in spet smo se morali seliti.

DOBA KOVIN

BAKRENA DOBA

To jutro sem se zbudil v trdi stari postelji. Nič se nismo pozdravili, ampak takoj odšli delat. Priredili smo si tekmovanje v različnih igrah. Bil sem zelo uspešen. Dosegel sem 1. mesto v lokostrelstvu, 1. mesto v mečevanju z bakrenimi meči, prvi sem bil tudi v boju s sekiro in prav tako v boju s sulico, le v disciplini brez orožja sem bil neuspešen. Vendar je to orožje imelo veliko pomanjkljivost. Bilo je mehko in krhko. Življenje je bilo pusto. Dan je bil enak dnevu. Nezanimiv. Pozno zvečer smo šli spat.

BRONASTA DOBA

Naslednje jutro sem se zbudil v malo boljši postelji. Zgodaj zjutraj smo odšli na vadbeno igrišče. Spet sem bil uspešen v lokostrelstvu, mečevanju, boju s sekiro in s sulico, le v rokoborbi ne. Tokrat je bilo orožje trdnjše, a še vseeno ne dovolj. Govorili so, da so orožje in orodje delali iz bakra sedaj pa, da je iz zlitine bakra in kositra oziroma brona. Spraševal sem se, kje je televizija, harmonika in računalnik. Vesel sem bil, da so iznašli tršo kovino.

ŽELEZNA DOBA

Kot sem bil navajen zadnje tri dni, sem se zbudil v najboljši postelji doslej. Mislil sem, da bomo spet vadili, a tokrat ne tako zgodaj. Najprej smo si odšli ogledat orožje in bil sem prav navdušen, kako odlično je bilo. Vendar je tudi to orožje imelo eno pomanjkljivost: bilo je malo bolj težko. Tudi sam sem napredoval, in sicer v rokoborbi. Sedaj sem bil v vseh disciplinah najboljši. Na tem potovanju sem se zelo zabaval.

SODOBNOST

Vem, preskočil sem stari, srednji in novi vek. Le kako se mi je to lahko zgodilo? To še moram napisati. Najbolj mi je bilo všeč v kamenu dobi, ker se za življenje trudiš in ne tako kot se včasih zgodi danes, ko se nam ni potrebno več toliko truditi za osnovne dobrine, ki jih potrebujemo za življenje.

Narisal in zapisal: Andraž Brečko, 7. r.

DNEVNIK IZ PRAZGODOVINE

1. dan

Dragi dnevnik!

Živim v obdobju paleolitika. Priznati moram, da je zelo zanimivo.

Danes je naša horda ujela mamuta. Imamo veliko dela, ker moramo pospraviti meso, kosti in kožo. Medtem ko so moški lovili mamuta, smo ženske nabirale koreninice in zeli za večerjo. Ko žareča krogla zaide, jo bomo imeli. Danes bodo mamutovi zrezki v omaki iz koreninic in zeli. Njami! Tako bogato večerjo pa bomo imeli seveda z razlogom: slavimo obletnico izuma pestnjaka, kamna, ki reže in ga enostavno držimo v pesti. Zelo nam je olajšal življenje. Z njim tolčemo, drobimo, režemo in strgamo. Vas zanima, kje živim? Trenutno v jami. Nekateri pa so bivališče naredili kar sami in to iz vej in živalskih kož.

2. dan

Dragi dnevnik!

In že potujem v neolitik oz. mlajšo kameno dobo. Ne morem verjeti, kakšna sprememba v primerjavi z včerajšnjim dnevom!

Danes smo po veliko obratih naše kroglice našli primeren življenjski prostor za nas ob reki. Ni se nam potrebno več seliti, juhej! Voda nam daje možnost ribolova. Po vodi se prevažamo z drevaki, imamo pa tudi nekaj čolnov iz lesenega ogrodja, prevlečenih z ustrojeno kožo. Z nabiranjem semen smo pridobili toliko izkušenj, da sedaj sami posejemo seme in si pridelamo hrano. Čedalje bolj se ukvarjamo s poljedelstvom. Podobno je z lovom. Živali že vzrejamo sami in tako postajamo živinorejci. Nastanjene so v ogradah. Udomačili smo že ovco, svinjo, govedo in psa, ki je postal naš lovski prijatelj in hkrati varovalec našega doma.

Na enem mestu živi več družin, ki so v sorodu. Le-te sestavljajo rod. In rod, v katerem trenutno živim, šteje sto ljudi. Glava našega rodu je rodovni starešina.

V našem rodu imajo razvite naslednje obrtne dejavnosti: tkanje, lončarstvo in usnjarstvo. V sosednjem rodu pa imajo tudi rezbarje in mizarje ter izdelovalce nakita.

Kmalu se je začela žareča krogla odmikati z neba, zato smo se odpravili v naše bivališče, ki je bilo zgrajeno iz zloženega kamenja, prepleteno z vejami in ometano z blatom. Sosednja družina pa je prebivala v bližini vzpetega sveta, zato so si zgradili zemljanko, hišo, izkopano v zemljo. Preživela sem zanimiv dan.

3. dan

Dragi dnevnik!

Časovni stroj me je popeljal v dobo kovin. Povedali so mi, da so se v dobi kovin razvrstile kar tri dobe, in sicer bakrena, bronasta in železna. Jaz se nahajam v železni dobi.

Povedali so mi, da sta odkritje in raba kovin povzročila spremembe v kmetijski družbi. Ljudje te dobe se niso mogli hkrati ukvarjati s kmetovanjem in predelavo in obdelavo kovin, zato so se razvili še novi poklici, kot so rudarji, kovači, izdelovalci orodja... Zaradi različnih poklicev in vrednosti pripomočkov, so se pojavile premoženjske razlike med ljudmi. Živim pri obrtniški družini, ki se ukvarja z izdelovanjem nakita. Zanimivo je opazovati, kako nastanejo ogrlice za ženske.

Dragi dnevnik, to je le nekaj utrinkov, ki sem jih delila s teboj. Za kaj več mi je zmanjkalo časa, saj sem vsak večer ob kopici informacij, zanimivih dogodkov in od utrujenosti zgodaj zaspala. Le kam me časovni stroj popelje jutri? Seveda ti bom sporočila!

Lana Lesnika, 7. r.

V teh dneh se mi je zgodilo nekaj neverjetnega, naredila sem časovni preskok. Nekaj dni sem preživela v obdobju prazgodovine in dogajale so se mi noro dobre stvari. Še dobro, da sem imela s sabo dnevnik, da jih lahko sedaj podelim z vami.

Dragi dnevnik!

1. dan sem z družino preživela v obdobju starejše kamene dobe. Spoznala sem obdobje, ki se je začelo pred 2 milijonoma let in se je končalo okoli 10 000 let pred našim štetjem. Takole je potekal moj dan.

Zjutraj sem se zbudila v deževno jutro. Izgledalo je, da se je oči spet odpravil na lov. Še malo sem ležala, potem pa so prišli oči in ostali moški z ogromnim mamutom. Iz njega so v jami odrli kožo, mi otroci in mame pa smo pomagali pripravili meso. Ker je bil mamut zelo velik, so šli nekateri nabirat sadje, koreninice in zeli za pripravo našega dnevnega obroka. Seveda smo jedli mamutovo meso z različnimi zelmi. V jamo smo pospravili tudi mamutove kosti, iz katerih si bodo moški naredili različno orodje. Ženske so kožo shranile in povedali so mi, da bodo iz nje sešile oblačila in šotorska krila. Prespali smo v jami, nekateri pa v velikih šotorih, ki so bili narejeni iz živalskih kož, lubja in listja, ki je prekrivalo leseno ogrodje in kosti.

Prebudila sem se v sončno jutro in ugotovila, da se je čez noč zgodilo nekaj neverjetnega. Iz obdobja starejše kamene dobe, v katerem sem zaspala, sem se zbudila v obdobje mlajše kamene dobe, ki je trajala od 6000 do 3500 let pred našim štetjem.

Učenci 2. r.

2. dan je potekal precej drugače. Ljudje se niso več ukvarjali s skrbjo, da se bo potrebno seliti. Ugotovili so, da lahko nekaj pridelka prihranijo in ga posejejo ali posadijo. Odkrili so, da lahko požgejo del gozda in tako dobijo površino za pridelovanje poljščin. Nobenemu se ni potrebno seliti. Kako jim to olajša življenje! Jaz sem pomagala pri spravilu pridelkov. Živeli smo v vasi lesenih kolib. Zvečer sem se odpravila spat in, dragi dnevnik, ne boš verjel... Zopet sem se zbudila v drugem okolju.

Tokrat v bakreni dobi, v prvem obdobju dobe kovin. Takoj sem vedela, da se je zgodilo nekaj ne navadnega. In res se je. Vsi so hodili naokrog in se pogovarjali o kamnu, ki se je na ognju čudežno stopil in spremenil obliko. Ugotovili so, da so odkrili prvo kovino – baker. Jaz nisem razumela, kaj je to. Šla sem do mame in ta mi je vse razložila. Zdaj bomo imelo bakrene sekire. In sulice. Kar predstavljala sem si jih. Z njimi bi bilo delo veliko lažje. Iz bakra so izdelovali tudi nakit. In to čudovit. Presenetilo me je pa nekaj drugega. Moški, ki so se zvečer vrnili z lova, nad bakrom in svojim bakrenim orožjem in orodjem sploh niso bili tako zelo navdušeni. Bil je premah za zanesljivo in učinkovito orodje, so rekli. Me prav zanima, kako bodo rešili ta problemček. Zgodaj sem se odpravila spat, kaj pa če me jutri čaka nova pustolovščina in bom priča rešitvi problema.

UTRINEK IZ KAMENE DOBE

V hladni jami sem se zbudila z bolečinami v kosteh, saj so bila tla zelo trda. Za zajtrk smo dobili zelo majhen kos mamutovega mesa, ker že tri tedne nismo nič ujeli, zato smo morali z mesom varčevati.

Ženske smo šle nabirati jagodičevje. Našle smo veliko grmov z robidami in malinami in domov prinesle veliko teh dobrot. Moški so danes, končno, ujeli mamuta in medveda. Kosilo je bilo obilno, končno smo se do sitega najedli. Imeli smo tudi posladek iz sadja. Po kosilu smo se otroci igrali zunaj jame, starejši pa so ostalo meso zakopali v jamo, da ga niso pojedle živali. Delali smo orožje in orodje ter odšli spat.

Zala Polak, 7. razred

MOJI TRIJE DNEVI V PRAZGODOVINI

V starejši kameni dobi

Učenci 2. r.

Bilo je posebno jutro. Vstal sem zgodaj, ker smo s prijatelji šli izkopavat luknjo za lov na mamuta. Ko je bila dovolj velika, smo jo pokrili z vejami in listjem. Mamuta smo nato privabili, da je padel v njo. Obmetavali smo ga s kamenjem in ga zabodli s sulicami. Ko smo ga pokončali, smo ga odvlekli domov. Iz kože so ženske sešile oblačila. Zakurili smo ogenj in si spekli meso. Ker je bil mamut zelo velik, smo bili veseli in smo na ploskane rok plesali.

V mlajši kameni dobi

Zjutraj sem se zbudil in za zajtrk me je čakalo surovo meso in voda. Ko sem pojedel, sem se s prijatelji odpravil požigat gozd. Naj vam povem, da je požgano polje zelo rodovitno. Drugačnega »gnojenja« žal ne poznam. Požgali smo ga, nekaj pepela tudi shranili. Za tem sem ostrigel ovce, stkal volno in jo pripravil, da bodo ženske naredile oblačila. Nato sem šel nahraniti živali.

Za večerjo so ženske pripravile na ognju pečen krompir. Zraven smo pili mleko. Ko smo se najedli, smo še malo posedeli ob ognju in se dogovorili, kako bomo naslednji dan lovili živali. Ves utrujen sem odšel spat.

V dobi kovin

Spet je bilo treba zgodaj vstati, kajti tokrat sem odšel pomagat kovačem kovat žeblice. Pri delu sem se zelo trudil, zato so mi dovolili, da si naredim skodelico iz železa. Moral sem stopiti rudo, da sem ločil primesi in potem sem to stopljeno maso vлил v kalup v obliki skodelice. Ko se je to ohladilo, sem jo lahko vzem ven in bil sem vesel, ker je bila moja. Že pri večerji sem pil iz nje mleko. Bil sem utrujen in kmalu sem zaspal.

Vid Kunej, 7. razred

KVIZ O IZUMIH

1. Iz česa je bilo prvo kolo?

- a) Iz kovine in gume.
- b) Iz deščic.
- c) Iz kamna.

2. Kdo je izumil prvi avto?

- a) Miš Ogromniš.
- b) Clement Alder.
- c) Joseph Cugnot.

3. Iz česa so Egipčani delali čolne?

- a) Iz plastike.
- b) Iz železa.
- c) Iz papirusa.

4. Kdaj so izumili ladijski vijak?

- a) Leta 1804.
- b) Leta 898.
- c) Leta 2014.

5. Kje so izumili prvi električni sesalnik?

- a) V Sloveniji.
- b) V Zagrebu.
- c) V Združenih državah Amerike.

6. Kaj od naštetih stvari odbija svetlobo?

- a) List (angleško *leaf*).
- b) Nekateri vulkanski kamni.
- c) Koruza.

7. Kdo je izumil prvo žarnico?

- a) Thomas Edison.
- b) Bromas Ledison.
- c) Neil Armstrong.

8. Iz česa je mikroskop?

- a) Iz dveh sklopov leč.
- b) Iz treh sklopov leč.
- c) Iz papirja.

9. Kdo je izdelal prvo cepivo?

- a) Alexander Fleming.
- b) Andreas Vesalius.
- c) Louis Pasteur.

10. Kaj je izumil Josef Škoda?

- a) Avto.
- b) Telefon.
- c) Stetoskop.

Če nisi prepričan, katera rešitev je prava, preberi komentarje k vprašanjem.

1. vprašanje

Prvo kolo je bilo narejeno iz lesenih deščic. Pozneje so Egipčani naredili lahka kolesa z bakreno oblogo, zato so vozovi (tedaj druga vozila še niso obstajala) bili lahko hitrejši. Danes so kolesa iz kovine in gume. Kolo iz kamna bi bilo seveda pretežko za vožnjo!

2. vprašanje

Miši seveda niso tako pametne kot ljudje, da bi lahko kaj izumile! Sploh pa ne avtomobila! *Miš Ogromniš* je sicer posebna miš, v višino meri kar 40 centimetrov, toda vseeno ni dovolj pametna, da bi izumila avto. Prvi avto je izumil Francoz *Joseph Cugnot*. Kaj pa *Clement Alder*? On je leta 1890 izumil letalo z motorjem na paro. Z njim je v višini 20 centimetrov preletel 50 metrov.

5. vprašanje

Prvi električni sesalnik so izumili v Združenih državah Amerike. Toda povsem prvi sesalnik so izumili že prej. Konji so ga vlekli po ulici, skozi okna hiš pa so bile napeljane cevi, ki so črpale umazanijo. Črpalko je poganjal bencinski motor. Še pred izumom električnega sesalnika so za sesanje uporabljali meh, ki so ga poganjali ročno.

6. vprašanje

Ker nekateri vulkanski kamni odbijajo svetlobo, so jih v prazgodovini uporabljali za ogledala. Stari Egipčani so uporabljali ogledala iz kovine, ki so jih zloščili, da so bila bolj bleščeča. Ogledala iz stekla so izumili nemški steklarji. Prva steklena ogledala so bila zelo težka.

7. vprašanje

Res je, da je *Bromas Ledison* izmišljen. Je samo kombinacija iz *Brest Lenarčič* (jaz, ki sem napisal ta kviz) in *Thomas Edison* (tisti, ki je v 19. stoletju izumil prvo žarnico). *Neil Armstrong* pa je bil vesoljec. Tisti, ki je leta 1969 prvi stopil na luno.

9. vprašanje

Prvo cepivo je izdelal Francoz *Louis Pasteur* in leta 1885 nekega dečka cepil proti steklini. *Alexander Fleming* je izumil prvi antibiotik, ki se imenuje penicilin, *Andreas Vesalius* pa je v 16. stoletju naredil knjigo, v kateri je bilo 300 (to je več, kot je kosti v telesu) skic človeškega telesa.

10. vprašanje

Čeh *Josef Škoda* je izumil sodobni stetoskop. Prvi stetoskop, to je bil lesen tulec, pa je izumil Francoz *René-Théophile-Hyacinthe Laennec*. Avto je leta 1770 izumil Francoz *Joseph Cugnot*, telefon pa *Graham Bell*. Pred tem je Američan *Samuel Morse* izumil telegraf.

Kviz sestavil: **Brest Lenarčič**, 8. 1. 2014, vir podatkov: *Podobe izumov*

MODA

ZA MLADE

Če imate namen naslednje dni izkoristiti za druženje v naravi, smo prepričani, da bodo kratke hlače nepogrešljive. Lahkotne in izredno praktične kratke hlače omogočajo nešteto možnosti kombiniranja s kratkimi majicami. Če spadate v skupino oboževalk kratkih hlač, nemudoma oblecite vaš najljubši model.

Cvetlični potisk in bela barva sta pomladni trend, ki nas vedno navduši, a nas hkrati niti ne preseneča priljubljenost, saj gre za kreacije, ki popestrijo vsak slog. Je že res, da smo cvetlični potisk nosili že v zimskem času, a dejstvo je, da nič ne more nadoknaditi živahnega, svežega in optimističnega cvetja, ki kraši pomladne obleke. Bela pa je barva miru, zato je priročno, če imamo kakšen kos belega v naši omari.

V naši omari se pogosto znajdejo tudi kosi črnih oblačil. Črna se lepo kombinira z belo, sploh, če oblečeš črne hlače in belo majico z napisom. Črne kratke hlače pa bodo pritegnile veliko pozornosti. Zraven črnih majic pa se odlično podajo 'jeans' kratke hlače z bleščečim pasom, bele ali sive teniske ali pa črne 'balerinke'. Zraven si lahko naredite veliko različnih pričesk, najbolj pa je priljubljen visok čop, ali pa kita. Zraven kratkih las pa se poda tudi kakšen klobuček.

Zbrali in uredili: Lea Arzenšek in Zala Polak

Bogo pride utrujen iz šole. "Kaj pa je danes s teboj?" ga zaskrbljeno vpraša mama. "Ah, utrujen sem. Pri uri matematike smo celo uro iskali skupni imenovalec." "Skupni imenovalec smo iskali že takrat, ko sem še jaz hodila v šolo. Ga tudi vi niste našli?"

"Franček, kaj veš o Eskimih?" je vprašala profesorica geografije. "Eskimi so ledeno mrzli tipi," resno odgovori Franček.

Profesor je vprašal Janezka: "Imaš 278 evrov in mamoprošiš, da ti da še 78 evrov. Koliko evrov imaš potem?" "278!" "Še vedno ne znaš računati?" se je začudil profesor. "Računati znam, toda vi ne poznate moje mame."

"Mami, ali lahko danes pokažem očetu test iz matematike?" "Ne, danes ne. Sem mu že jaz pokazala račun za telefon."

"Mihec, povej mi, kako bi mama lahko svojim desetim otrokom razdelila šest jabolk!" je rekla učiteljica. "Preprosto! Naredila bi jabolčno čežano!"

Učiteljica je tako podrobno razložila Darwinovo teorijo, da je upala, da so vsi natančno razumeli, za kaj gre. Pa se je kljub temu oglasil Jure. "Gospa učiteljica, kateri človek je opazil, da ni več opica?"

"Jaz se tudi ne strinjam z vsem, kar rečete," se Janezek jezi na učiteljico, "pa zato ne grem k vašim staršem!"

Šale izbral: Andraž Brečko

KOLOFON

Zimzelen, Glasilo članov izbirnega predmeta - šolsko novinarstvo

Šolsko leto: 2013/14, junij, št. 1

Izdala in založila: OŠ *Lesično*

Uredniški odbor: *Lea Arzenšek, Andraž Brečko, Lana Lesnika, Zala Polak.*

Oblikovanje: *Riko Teržan*

Fotografiranje: *Blaž Vrtačnik*

Končni pregled in urejanje: mentorica šolskega novinarstva, *Gordana Salobir*

Jezikovni pregled: *Gordana Salobir in Nives Kostevc Arzenšek*

Naslovnica: *Andraž Brečko, 7. r.*

Člani šolskega novinarstva v šolskem letu 2013/14 z mentorico.

REŠITVE KVIZA O IZUMIH:

1.: b, 2.: c, 3.: c, 4.: a, 5.: c, 6.: b, 7.: a, 8.: a, 9.: c, 10.: c.

***Barviti utrinki
iz šolskega
vsakdana***

